

Nepatřím ještě k těm, kteří s drzostí sobě vlastní tvrdí, že je už na naší folkové scéně nic nepřekvapí. Naopak, díky heslu "*Co Čech to muzikant!*" vím, že kapel a interpretů je příliš mnoho a že mezi nimi jsou sem tam talenty, které na své objevení teprve čekají. Jedna taková kapela našla [Svou cestu](#) do klubu na Toulcově dvoře na sklonku února.

Kapelu "**Svou cestou**" založili v roce 2004 **Vladimír Šunda** a **Josef Průcha** za účelem prezentace jejich autorsky vlastní tvorby. Oba spolu hrají v country kapele Proradost, která je spíše "čundrbálovou" sešlostí. Během dvou let činnosti se jim podařilo získat 2. a 3. místo na festivalu Odolenfest v jejich rodné Odolena Vodě. V současné době vystupují v sestavě Michaela Valentová (zpěv, rytmické nástroje, flétna), Josef Průcha (foukací harmonika, zpěv), Vladimír Šunda (zpěv, kytara), Pavel Hladík (zpěv, baskytara), Karel Chlupáč (12-ti strunná kytara) a občasný host na bongo - Jan Průcha. Jejich hudební styl se pohybuje mezi trampskou písní a nezmarovskožalmanovským folkem.

Vláďa stál za mikrofony a jako písničkář hrál jakousi ze svých písní. Jen o pár taktů jsem přišel pozdě a než jsem se usadil a připravil si novinářské náčiní, tedy tužku a blok, tak už vedle něj stála drobná černovlasá dívka - Michaela Valentová přezdívaná Miška. Spolu hráli písně Neuvěřitelná a Jen tak stát, ve kterých mne nejvíc zaujal jejich barvený a silně energický vícehlas. Písně trochu aranžérsky splývaly a celkový dojem písničkářskému výstupu kazil i Vládův šroubovaný moderátorský projev.

Naštěstí to byl jen úvod, předehra, či chcete-li předskakování. Ještě jsem nezažil, aby zpěvák na koncertu předskakoval sám sobě, ale dnes je doba zvláštních přístupů, a tak, když Mišku s Vládou doplnili další muzikanti, mohl začít hlavní bod programu.

"Svou cestou" předvedlo energické vystoupení, za které by se nemohli stydět ani před pardubickými Pouty. Ostatně stejně jako oni mají v repertoáru jedno zpracování Johna Denvera. Píseň *Leaving On A Jet Plane* jsem slyšel již ve velké řadě zpracování. Ať už budeme vzpomínat na trio Peter, Paul and Mary, nebo na samotného Denvera, pořád nám zbývá ještě několik českých zpracování. K nejznámějším jistě patří ukolébavka

Spinkej

od Spirituál kvintetu, která jako jediná z verzí se náladově mění z prudkého emociálního "cajdáku" do dojemné selské uspávací balady. Píseň na CD John Denver Tribute oprášili i Eagles and Horses, tedy i část dnešních Pout, a i mezi mými kamarády bych našel jednoho méně známého textaře. Písničkář Ivo "Ywoun" Hoření ji nazval

Čekám

a vtiskl jí český text, který svou melodičností podporuje originální vyznění tak, jak ji znám od Denvera. Aby byl výčet "zlodějů" této písně úplný, nesmím opomenout ani verzi od Chantal Kreviazuk ze soundtracku k filmu Armagedon, která zejména na přelomu let 1998 a 1999 zářila na českých rádiích.

Podobu, kterou písni vtiskli "Svou cestou", byla, co se textu týče, mnohem zdařilejší, než verze od Ywouna, ale přitom stejně energická. V konečném důsledku je píseň *Láska odlétá* nejlepším zpracováním tohoto námětu u nás. Kolísala sice interpretace, ale to byl fakt, že jejich hráč na bongo Jan Průcha jen hostuje a druhý kytarista Karel Chlupáč s nimi hrál teprve druhý týden.

Do písně *Boží skládanka* chtěli vložit podstatu bytí, prý, ale nakonec pozorný posluchač z textu vyrozumí, že je to píseň o prosté lidské toleranci a jejím nedostatku ve společnosti, o zbytečném spěchu. Do textu Josef Průcha vtěsnal i radu, co s časem, který získáme, když se přestaneme hnát za svým mamonem - uvidíme svět v mnohem krásnějších podobách, než si dovedeme přestavit. V mých poznámkách se u této písně objevila ještě jedna malá myšlenka. To oni sami mi připadají jako taková malá "boží skládanka". Nejmladšímu členu bych nehádal ani sedmnáct a nejstarší by pak mohl být již děd (Josef Průcha), neb i jeho syn (Honza Průcha) už se jevil jako potenciální kandidát na manželství - o tom, zda-li kroužek značící tento svazek měl či nikoliv, jsem nezpozoroval a nechci se o tom přít. Jen se snažím říct, že věk jednotlivých členů byl značně rozvrstven do širokého intervalu.

Jednou z nejenergičtějších písní byla píseň *Svou cestou* a melodicky i textařsky nejméně zajímavou byla píseň *Gobelín*, kde veškerá invence byla vyčerpána na skvělý básnický obrat, který je hned v úvodu písně: "

Do dále se táhne silnic šňůra

" - to je ještě takové skoro klišé - "

z nitek snů tká pestrý gobelín

" - to je ta část, která se mi zalíbila - "

na nás čeká kilometrů fůra

-

někdy slunce, jindy déšť a stín

". V podstatě je to o tom, jak vidí krajinu ze svých "sedel" milovníci silniční cykloturistiky, kdy z nějakého kopce se dívají na koberec krajiny i se svým proměnlivým vzorem lesů, luk a vesnic - což jest právě onen gobelín.

Kritika konzumního života přišla s písní *Plná číše*. Píseň emociálně posílily flétnové mezihry a navíc se vyznačovala velmi zvláštní a chytlavou melodií.

Svou cestou na Toulcove dvore

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 23 Březen 2006 04:00

Při písni *Chorál o moři* dokonce roztleskaly publikum a dovařily nás "pseudocikánskou" písni *P poslední tanec*

o konci jedné velké lásky. Zejména v této písni se ukázalo, že Mišce koluje v žilách horká krev, to nebyl zpěv ale melodický výbuch emocí a tomu mé uši jen těžko dokázaly odolat.

Jediné, co je stavělo do role začínajících amatérských umělců byl moderátorský výstup Josefa i Vládi. Kostrbaté, neuhlazené věty a klišé obraty, ale chodíme na muziku a ne na "vykecávání", takže jsem jim to prominul. Tím už v podstatě říkám, že "Svou cestou" jsou jeden z mých potenciálních favoritů na obecné zviditelnění, pokud jim nebude chybět dostatek drzosti jít se předvádět do všemožných soutěží, kde se ještě lépe vyhrají. Kvalitní repertoár a um už mají. Teď už zbývají jen koncertní zkušenosti. Na tuhle kapelu ještě přijdu. A pak, že mne nic nepřekvapí?